

tighjælpen, saa Kommunernes Udgifter vilde ikke blive ringere. Der tales om, at Lysten til Arbejde bliver mindre. Nej, de, der have holdt sig fri fra Fattigvæsenet til deres 60de Aar, have gjort sig fortjent til at faa en ordentlig Understøttelse paa deres gamle Dage. De, der ikke have Lyst til at arbejde, komme ind under Fattigvæsenet længe inden deres 60de Aar. Det er det almindelige, det er jeg aldeles sikker paa.

Jeg skal nu tillade mig at fremkomme med nogle Bemærkninger om Officersaf-færen i Skive. Det ærede Medlem fra Skive (Hans Nielsen) omtalte, hvorledes to Officerer fra Viborg Garnison vare optraadte i Skive overfor en Soldat, som undlod at hilse, da de kørte forbi ham i Automobil. Det ærede Medlem fra Sæby (Pinstrup) stemplede denne Optræden som Udslag af Preusseraanden i den danske Hær, og han har vist Ret deri. Men naar det militære Overmod kan føre til saa brutal en Optræden i en fremmed By, at det vækker almindelig Forargelse mellem Byens Borgere, maa noget lignende vel kunne finde Sted hjemme i Garnisonen. Man har vanskeligt ved at tænke sig, at den Slags Officerer til daglig Brug ere humane og hensynfulde overfor Under-officerer og menige. Det ser altsaa ud til, at der med Hensyn til god Tone og god Aand i Hæren endnu er store Brøst. Hvis det passer, at den omtalte Soldat har faaet 5 Dages mørk Arrest for at have forsømt Honnørpligten overfor de to Officerer, som kørte forbi ham i Automobil, er det en oprørende Straf — for en ringe Forseelse vil jeg gerne tilføje. Det forekommer mig, at dette viser, at der kunde være Grund til at foretage en Ændring paa dette Omraade, og jeg henstiller til den højtærede Forsvarsminister, at det bliver gjort til en frivillig Sag, om Soldaterne ville gøre Honnør for Befalingsmænd, naar de ikke befinde sig paa militært Omraade eller optræde i Tjenesteforhold.

Til Slutning vil jeg omtale en Bevilling paa Justitsministeriets Budget paa 28,000 Kr. til Sygeplejesagens Fremme. Hverken Finanslovkommissionen eller Ministeren har foreslaaet denne Bevilling nedsat, og jeg vil udtale min Glæde over, at det ikke er sket; at den ikke er berørt af den Lyst til Sparsommelighed, som ellers er fremme. Naar jeg alligevel vil omtale den, er det, fordi jeg finder, at der her er et Omraade, som der bør skænkes noget mere Opmærksomhed end hidtil. Der er i de senere Aar udført et stort Arbejde herhjemme til

Fremme af Sygeplejesagen, ikke mindst ude paa Landet. Der er stiftet den ene Sygeplejeforening og Menighedsplejeforening efter den anden. Disse Foreninger have sluttet sig sammen i en Hovedledelse, idet der i Maj 1909 stiftedes en Centralforening for Sygeplejevirkksomheder udenfor København. Denne Hovedledelse har udført et betydningsfuldt og dygtigt Arbejde for helt igennem at hæve Sygeplejevirkksomheden udenfor København, ikke mindst paa Landet. Men nu, da der er stiftet saa mange nye Sygeplejeforeninger, viser det sig vanskeligt at faa uddannede Sygeplejersker. Staten yder Støtte til Uddannelsen af Sygeplejersker, men denne Støtte er temmelig ringe; der trænges til betydelig større Støtte paa dette Omraade. Befolkningen yder selv et stort Bidrag for at holde Virksomheden i Gang, og det er af stor Betydning, at de syge i Hjemmet kunne faa kyndig og omhyggelig Pleje, thi Sygehusene og Hospitalerne have ikke Plads til alle Patienter, og mange af disse lide ogsaa af saadanne Sygdomme, at de meget godt kunne plejes i Hjemmene, naar der er kyndig Hjælp, uddannede Sygeplejersker. Jeg omtaler dette Forhold, fordi det er mit Haab, at der vil kunne vækkes saa stor Interesse for denne Sag i Rigsdagen, at der vil blive bevilget et større Tilskud til Sygeplejesagens Fremme i de kommende Aar. Tillige maa vi huske paa, at efterhaanden som nu de mange Sygeplejersker komme i Virksomhed omkring i Kommunerne, vil en Del af dem, de, der have virket længst, snart blive gamle og udslidte, saaledes at de ikke mere ere i Stand til at udføre deres Gerning. Arbejdet som Sygeplejerske er overordentlig ansvarsfuldt og opslidende. Sygeplejerskerne blive tidlig gamle og udslidte, og det vil ikke se godt ud for Samfundet, om de udslidte Sygeplejersker skulle være henviste til Fattigvæsenet, naar de ere 50 Aar gamle — og Alderdomsunderstøttelse kunne de jo ikke faa, før de blive 60 Aar gamle. Nu har man fra Centralforeningens og Sygeplejerskernes Side begyndt at oprette en Alderdomsunderstøttelsesfond, for at udslidte og svage Sygeplejersker kunne faa Støtte paa deres gamle Dage, saaledes at de ikke skulle være henviste til Fattigvæsenet. Jeg har henledt Opmærksomheden paa dette Forhold, for at der kan blive Tale om en forøget Støtte til Sygeplejevirkksomheden og til denne Alderdomsfond, og jeg anmoder den højtærede Justitsminister og det ærede Finansudvalg om at stille sig velvilligt til denne Sag.